

JESSI KIRBYOVÁ

NÁŠ
TAJNÝ
PŘÍBĚH

COLD
BOO

Náš tajný příběh

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jessi Kirbyová
Náš tajný příběh – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

**NÁŠ
TAJNÝ
PŘÍBĚH**

JESSI KIRBYOVÁ

NÁŠ
TAJNÝ
PŘÍBĚH

COO
BOO

*Studentům a zaměstnancům školy El Rancho
děkuji za spoustu radostných vzpomínek!
Navždy je budu chovat v srdci.*

Dívka, se kterou vyplaval na hladinu, je mrtvá. Jsem si tím jistá hned v okamžiku, kdy ji spatřím.

Kamera zaostří na detail, obraz se mírně chvěje, když se objevuje v záběru. I přes zlatavý odlesk světél dopadajících dolů z mostu je vidět, že její pleť má nepřírozeně namodralý odstín. Triko na ní volně visí, nasáklé tíží vody jí klouže z jednoho ramene a odhaluje ramínko černé podprsenky. Dlouhé tmavé vlasy se jí ve vlnách lepí na tvář, zakrývají oči, nos i pusu. Tak ráda bych jí je shrnula z tváře, aby mohla dýchat, ovšem modravý nádech kůže prozrazuje, že by to ničemu nepomohlo. Nedýchá. Necítí vlasy v obličejí ani vodu v plicích, která zabírá místo vzduchu.

Necítí vůbec nic.

Ani paže, táhnoucí váhu jejího mrtvého těla z temné vody, ani náraz lebky o hranu lodi, když se jí snaží dostat dovnitř. Ani ruce, které jí hrubě pokládají na palubu, pak nahmatají její krk, zápěstí a další místa, kde hledají pulz. A když jí bez váhání trhají triko přesně na středu hrudi, necítí na nahé kůži kousavý chlad nočního vzduchu.

Dívám se na tu scénu a cítím úlevu, když vím, že nevnímá nárazy dlaní, které dotýčný klade na sebe, jednu přes druhou na střed její hrudi, ani to, jak začíná pumpovat. Dostatečně hluboko, aby se obnovily kontrakce nehybného srdečního svalu. Dostatečně

pevně, aby se jí v těle rozproudily krev a kyslík, aby se dostaly do mozku. Dostatečně silně, až jí praskají žebra. Zírám na tu scénu a na ty ruce, jak pravidelně pumpují, znovu a znovu, stlačují brudník plnou vahou těla, které pracuje ve skrytu za nimi, zatímco její tělo se svíjí při každém náporu síly.

Znovu a znovu.

Pak se ale, jako akt milosti, ruce zastaví, shrnou jí vlasy z tváře a téměř s něžností zakloní bradu nahoru k nebi. Kamera zaostří na její tvář právě ve chvíli, kdy jí prsty ucpává nos a svá ústa tiskne na její namodralé rty. Do plic jí žene svůj vlastní dech, pak se ruce zase vrátí na střed hrudi a cyklus se opakuje.

Od úst jí začíná téct pěna.

V dálce je slyšet houkání sirén. Hlasy mimo kameru si cosi naléhavého šeptají, ztrácejí se v poryvech větru. Někdo křičí.

„Panebože,“ slyším hlas skrývající se za objektivem, „je pozdě. Tohle nemůže přežít.“

JEDNA

„Liv?“

Ten hlas je mi povědomý. Tak hřejivý, že bych ho chtěla poslouchat zase a znovu. Konejšivý, nedokážu si ho ale s nikým spojit. Přemýšlím. Jako bych koukala skrz masu vody nebo mlhu – nedokážu popsat, co to je, protože mě to úplně obklopuje.

Ten hlas ale znám. Znáám ji.

Ji.

Chytám se toho slova, hledám něco, s čím bych si ho mohla spojit. Jméno... tvář... něco, cokoli, ale v hlavě mám úplně prázdno, až na ten pocit, že je mi povědomý.

„Jsme tady s tebou, Liv. U tebe,“ říká ten hlas – *její* – a na své ruce ucítím jemný dotek. Nic po mně nechce, jen tak tam spočinul, klidně a hřejivě. Když ho cítím a zaslechnu zvuk svého jména, uklidním se.

„Ahoj Liv,“ promluví něžně druhý hlas. Mužský. „Slyšíš mě?“ ptá se.

I tenhle je mi povědomý. A najednou cítím, že znám odpověď, jen ji nedokážu vyslovit. Brodím se tíživou hmotou, která

mě obklopuje, tápání mlhou mi připadá nekonečné, tentokrát ovšem neodcházím s prázdnou. Znam odpověď.

Ano, slyším vás. Ano. Ano. Ano.

„Jestli mě slyšíš, zlatíčko, zkus otevřít oči.“

Zlatíčko...

Vracím se k tomu slovu, které řekl on.

Zlatíčko...

Tohle slovo říká vždycky.

Dobrou noc, zlatíčko.

Tohle znám.

Dávej na sebe pozor, zlatíčko...

Znam ho...

Vstávej, zlatíčko.

Táta.

To slovo zcela jasně vystoupí z mlhy, jako by tady se mnou bylo odjakživa, a já jsem najednou tak šťastná, že bych ho nejradši poslouchala pořád dokola. Přála bych si, aby se mě zase na něco zeptal.

„Můžeš se probudit, Liv? Otevřít oči?“

Moje oči. I na ty si teď vzpomínám a snažím se udělat, o co mě žádá, ale víčka jsou tak těžká... Nejde to, jsou jako kusy olova, se kterými nedokážu hnout.

„Určitě je otevře,“ řekne první hlas a já najednou vím, že patří mámě. Stiskne mou ruku ve své teplé dlani a já stisk opětuju, ona si toho ale vůbec nevšimne. „Probere se, až přijde její čas.“

Ale já jsem vzhůru. Jsem tady!

Snažím se ta slova vyslovit nahlas. Dát jim nějak vědět, že je slyším. Potřebuju jim dát vědět, že jejich hlasy slyším vcelku jasně, že je poznávám a že chci, aby tady se mnou zůstali. Ne-

chci, aby mě tady v té snové mlze nechali samotnou, kolem se rozléhá jen nekonečné pípání, bzučení a tlumené hlasy cizích lidí a taky někdy cítím cizí ruce, jak hýbou mým tělem, dotýkají se a v pravidelných intervalech mě kontrolují, alespoň se mi to tak zdá. Sbíráám poslední kapičky síly, abych dala dohromady ta slova, ztrácí se ale někde v mlze rozkládající se mezi mým mozkem a pusou.

Až na zvuky přístrojů je ticho. Začínám panikařit. Nechci, aby odešli. Musím něco říct, aby tu zůstali.

Ještě jednou to zkusím, tentokrát se snažím daleko víc a po nějaké chvíli kdesi z hloubi mého vyprahlého hrdla zazní tenký hlas, chraptivý a vyschlý.

Mámina ruka mě zase stiskne, takže si na ni vzpomenu. Znovu jí chci stisk oplatit a ona si znovu ničeho nevšímá. *Proč si nevšímá?*

„Slyšela jsi to?“ zeptá se táta. „Něco jsem slyšel, Suze. Vydala nějaký zvuk.“

Na rameni cítím váhu jeho široké dlaně. „Jsme tady u tebe, zlatíčko. Tvá máma a já, jsme tady s tebou.“

Znovu se snažím promluvit a ten chraplavý zvuk se promění v hluboký sten, který jako by mi vůbec nepatřil. V hrdle mě pálí, i v uších, čím víc se ale snažím, aby to přestalo, tím je to silnější.

„To je v pořádku, miláčku,“ zazní mámin hlas. „Jsi v pořádku, jen se probouzíš, nic se neděje. Jen sis trochu dýl pospala a teď se probouzíš.“

Probouzíš.

Jak ji slyším říkat to slovo, najednou chápu, co mám udělat. To je to, co po mně chtějí. Snažím se, jak nejlíp umím, soustře-

dím se na oči. Zamrkám jimi, sotva znatelně. Ostré světlo mi do hlavy vysílá záblesk bolesti. Vykřiknu tak hlasitě, až mě to vyleká, a víčka tisknu k sobě tak pevně, jak to jenom jde.

„Bruci, to světlo,“ říká máma. „Zhasni to světlo.“

Zaslechnu štrachání a potom cvaknutí vypínače, snažím se zklidnit mysl, v hlavě mi ale buší a pálí mě hrdlo a nejde to.

„Ššš... nic se neděje,“ slyším mámu, teplou rukou mě hladí po čele. „Bude to dobrý.“

Uvědomuju si, že ze mě stále vychází ten nízký, děsivý zvuk, pořád pevně tisknu víčka, tak silně, až to bolí.

Táta už stojí zase vedle mě, ruku mi opět položil na rameno, hlas má něžný a tlumený. „Ale ale, jenom nespěchej s tím probouzením. Počkej, až se na to budeš cítit.“

Hromobití v hlavě se uklidnilo, ale kdesi z hloubi se stále ve vlnách ozývají jemné nárazy bolesti. Bojím se znovu otevřít oči, chci se ale probudit, chci. Chci se probudit a jít domů, opustit tohle místo, ať už jsem kdekoli.

Snažím se dostatečně uvolnit víčka, abych je mohla jemným mrkáním otevřít, připravuju se, že mi do hlavy zase bude vystřelovat bolest. Tentokrát ale ne. Pootevřu oči o trochu víc, nyní dokonce i něco vidím. Vidím rozmazané obrysy po obou stranách – mí rodiče. A najednou zaslechnu mámin výkřik a smích, který tátovi unikne z úst, když se nade mnou sklání a líbá mě na čelo.

„Jde ti to skvěle,“ řekne.

Na chvíli mám pocit, jako by někdo postupně přidával intenzitu osvětlení v místnosti. A pak se to stane.

Probudím se.

DVA

Kouká na mě mladá sestřička. „Olivie, poznáváš tyhle dva lidi?“

Ta otázka mi přijde tak komická, že na vteřinu zaváhám. Prohlížím si mámu a potom i tátu, snažím se zjistit, jestli mi náhodou něco neuniklo. Oba vypadají unaveně... rysy na jejich tváři jsou prohloubené daleko víc, než jak je běžně znám. Mámě na hlavě odrůstají kořínky a táta, tomu jako by vlasy přes noc prořídly. V každém případě to jsou nepochybně moji rodiče. Podívám se zpátky na sestřičku.

„Moji... máma a táta?“ Můj hlas zní nejistě. Odpověď zní spíš jako otázka.

„Hned nás poznala,“ volá máma, přikročí blíž a popadne mě za ruku. „Hned jak se probudila. To je dobrý znamení, nebo ne?“

Sestřička přikývne. „Ano, to je. Podle dnešního průběhu se zdá, že je všechno na dobré cestě. Že se probudila tak rychle, hned jak jsme snížili medikaci, že vás hned poznala...“

Kouknu na rodiče. Že jsem je hned *poznala*? Nechápu.

Sestra se odmlčí a podívá se zase na mě. Usměje se, jako by mě znala. „Jsem moc ráda, že se konečně můžeme navzájem představit, Olivie. Jsem Betina. Starala jsem se tady o tebe.“

Když vyslovuje mé jméno, zní mi to zvláště a nejsem si jistá, jak odpovědět, takže mlčím.

Nezdá se, že by jí to dělalo starosti, a opět se otočí na rodiče. „Tahle holka se jen tak nevzdá. O tom nepochybuju. Doktorka Tateová má právě pohotovost na sále, ale jakmile skončí, bude si s vámi chtít promluvit a zítra by se mohlo provést kompletní vyšetření. Mezitím...“

Zarazí se a její hnědé přívětivé oči sklouznou zpátky na mě. „A ty se moc nenamáhej, zlatíčko. Dostala ses ven z toho nejhoršího a jsi zase mezi náma a při vědomí a to prozatím úplně stačí, dobře?“

Přikývnu a říkám si, co jiného bych asi tak měla dělat, a taky by mě zajímalo, proč se o mě starala, ale nechci se ptát, když je tady, takže mlčím. Usměje se na mě a pak se podívá na rodiče. „A *vy dva* jste tomu taky rozuměli?“ Zní to spíš jako příkaz než otázka, na konci zvýrazněný pozvednutým obočím a přísným pohledem. „Jen tady zkrátka buďte s ní.“

Máma, a dokonce i táta poslušně přikývnu, jako by tahle žena, která na sestřičku vypadá až příliš mladě, byla jejich šéfka. Dělá mi starosti, jak moc se zdají nervózní. Jako by od ní potřebovali svolení, jako bych já byla nějaký porouchaný nebo křehký předmět.

Snažím se trochu povytáhnout do sedu, abych jim dokázala, že nejsem ani jedno z toho, ale hrudí mi projede náhlá bolest. Zkrabatím obličej. Zase si lehnu.

„Olivie,“ zakročí Betina s mateřskou neústupností, „myslím to vážně, když říkám, aby ses nenamáhala. Ještě máš před sebou hodně dlouhou léčbu.“ Položím si ruku doprostřed hrudi. „Bolí to...“

Nemůžu dokončit větu. Nemůžu jí říct, že mě bolí i dýchání, protože mě strašně škrábe v krku.

Přikývne. „Máš čtyři zlomená žebra. Pokud by se ta bolest nedala zvládat, dej mi vědět a dáme ti něco silnějšího.“

Ruku přesunu z hrudi na hrdlo a doufám, že pochopí, že bych se ráda zeptala na tu pálivou bolest. Opět přikývne. „Měla jsi dýchací hadici, takže tě den nebo dva bude bolet v krku, jako bys měla těžkou angínu. Ale neboj,“ vysvětluje, „hrdlo se rychle hojí, takže budeš moct brzo normálně jíst.“

Tak trochu by mě zajímalo, co budu jíst do té doby, ale nemám sílu se na to zeptat. Přikývnu a přitom si dávám pozor, abych nehýbala ničím jiným než hlavou. Nevím, co všechno by mi ještě mohlo být, a o další bolestivá překvapení nestojím.

Betina se opět obrátí na rodiče.

„A tu dobrou zprávu si prozatím nechte jen pro rodinu a blízké přátele. Jakmile se o tom dozví lidi z médií, budou tady zase kroužit jako supi a to je opravdu to poslední, co teď potřebuje...“

„Samozřejmě,“ odpoví rychle máma.

„Média?“ zachroptím. Nikdo mi ale neodpoví.

Máma následuje Betinu přes pokoj, jde ke dveřím. Koukne na mě, pak ztlumí hlas, ale ne tak docela. Pořád ji dostatečně slyším, jak šeptá: „Co když se zeptá... co budeme... prostě ji jen nechci přetěžovat tím, co se stalo...“

Betina se podívá směrem ke mně, a když si všimne, že poslouchám, odpoví mámě nahlas. „Potom to nedělejte. Na otázky jí ale odpovězte, paní Jordanová. Má toho za sebou příliš, vaše dcera je ale hodně silná.“ Teď se zase podívá na mě. „To si pamatuj, Olivie. Jsi opravdu moc silná. Hotová bojovnice. Už jsi nám to všem ukázala.“

Nejsem si jistá, jestli je to tím důvěrným tónem hlasu, nebo tím, co říká, nebo jsou to emoce mých rodičů a jejich zjevná důvěra v ni, ale když to říká, dělá mi to dobře, přestože mi v hlavě narůstají obavy a zmatek.

„Liv,“ promluví, čímž nás všechny překvapím. Můj hlas zní úplně stejně bolavě, jako je bolavé mé hrdlo. „Kamarádi mi říkají Liv.“ Bolí mě v krku, ale že se mi podařilo vyslovit celou větu, je velký úspěch.

„Liv. To mě ale vůbec nepřekvapuje.“

Na tváři se jí rozprostře úsměv a zabydlí se v očích, pak se ve zlomku vteřiny otočí na patě bílé tenisky a zmizí. V nemocničním pokoji tak zůstávám sama s pomalým a pravidelným pípáním monitorů na jedné straně postele, zatímco na druhé stojí táta s mámou. Oba se na mě usmívají, na rozdíl od sestřičky ale jejich úsměv působí daleko víc nuceně, jako by si nebyli jistí, co dál.

Tak to jsme tři.

Všichni mlčíme a já se rozhlédnu po místnosti, všímám si pestrobarevných kytic, co na mě vykukují z váz zabírajících každé volné místo v pokoji. V rozích místnosti se vznášejí zářivé chumáče balonků a plyšový medvěd větší než já podpírá ceduli se vzkazem „Brzy se uzdrav“, který někdo obtáhl několika různými odstíny fixů. Přáníčka a různé kartičky pokrývají celou zeď naproti. Tohle všechno nemůže být pro mě. Tolik lidí snad ani neznám.

„Asi jsi netušila, že jsi tak oblíbená, vid?“ poznamená táta s úsměvem.

„Vzpomnělo si tolik lidí a byli moc milí,“ dodá máma.

Připadám si jako ve snu. Nebo jako bych koukala na film.

Sluníčko se opatrně prořezává skrz žaluzie a já cítím, že mě pozorují, čekají, až něco řeknu nebo se na něco zeptám. Hlavou se mi honí tisíce otázek, víří v nejasném tvaru, vzájemně do sebe narážejí, žádají si odpověď. A tu vůbec nejzřejmější konečně vyslovuju nahlas, hlasem, který vůbec nezní, jako by byl můj.

„Co...“ Odmlčím se, najednou si nejsem úplně jistá, jestli tu odpověď chci znát. „Co se *stalo*?“

Oba se současně zhluboka nadechnou. Vymění si pohledy, jako by se dohadovali, kdo mi na tu otázku odpoví. Máma se koukne na mě, pak na tátu a zase na mě. On si odkašle.

„Měla jsi nehodu, broučku.“

„Jakou...“ Snažím se ignorovat bolest v krku a třesoucí se hlas. „Jakou nehodu? Proč jsem...“

Podívám se dolů po těle. Na zápěstí mám náramek s vytištěným jménem, na pažích přilepené hadičky a drátky. Nemocniční košile mi zakrývá zlomená žebra a bůh ví co ještě na tomhle těle, které mi připadá tak trošku cizí.

„Co se mi stalo?“ Opakuju, můj hlas teď zní spíš jako šeptání.

Máma semkne rty, přikročí blíž k posteli a ruku mi vezme do dlaní. Spodní ret se jí chvěje, kousne si do něj a do očí se jí derou slzy. Připadám si, jako by to byla moje chyba, že se rozbrečela.

„Promiň,“ říkám. „Promiň...“ Teď jsem to já, kdo se snaží potlačit slzy, protože se mi zdá, že jsem se na to vůbec neměla ptát. Měla bych znát odpověď, protože jsem to *já*, kdo tady leží. Jak bych mohla nevědět, co se stalo s mým tělem? Namáhám mozek, abych si vybavila nějaký pocit nebo nějaký záchytný bod, ale naplňuje mě jen tíživé nic. Neutichající šumění prázdnoty.

Táta mi vezme ruku do své velké dlaně a na chvíli se zarazí,

skoro jako by mu bylo líto, co se mi právě chystá říct. „Měla jsi autonehodu, Liv.“ Jeho hlas je klidný, jako vždy. Vůbec neodpovídá emocím v jeho očích. Odkáže si a mrkne na mámu, která si otírá tváře. „Srazil tě jiný řidič na mostě Carson Bridge a tvoje auto se zřítilo dolů...“

„Moje auto?“

Začínám mít pocit, že tady něco nesedí, snažím se jeho slova napasovat do nějakého příběhu, který by dával smysl, ale vůbec se s tím nemůžu ztotožnit a jsem si jistá, že mi něco uniká, protože nemám auto.

„Ta tvoje toyota,“ pokračuje, jako bych měla vědět, o čem mluví. „Zřítila se přímo do zátoky. Vlastně tam pořád je...“

„Bruci,“ přerušil ho máma. *To stačí*, sděluje mu očima.

Přikývne, sotva znatelně. Zhluboka se nadechne a vyčerpáně se na mě usměje. „Každopádně. Bylo to docela vážný, zlato. Museli tě nějakou dobu držet v umělém spánku, aby si tvoje tělo trochu odpočinulo.“

„Ve spánku? To myslíš *kóma*?“

Mámu to slovo trochu vyděsí.

„Ne, nebyla jsi v kómatu,“ odpoví táta. „Spíš tě uspali, jako když dělají operaci. Aby tě nic nebolelo.“ Odmlčí se a koukne na mámu, která si o rty opírá pěst. Pak se podívá zpátky na mě. „Hodně ses nadýchala vody a museli ti ji vypumpovat z plic, takže ti potom nasadili dýchací přístroj, aby tak získali čas pro léčbu.“

Najednou cítím potřebu zhluboka se nadechnout, netroufám si ale kvůli bolesti. „Jak dlouho?“ ptám se.

Bojím se odpovědi. Při pohledu na ně mám pocit, že to musely být měsíce. Tváří se, jako by to snad byly i roky.

„Osm dní,“ řekne táta a já pocítím alespoň minimální úlevu, i když mámě zase vyhrknou slzy.

„Byli jsme tady každý den,“ promluví.

Táta k ní natáhne ruku, a když ji máma uchopí, přitáhne si ji k sobě a obejmě ji kolem ramen. „Byla to hrůza, ale věděli jsme, že se z toho dostaneš, vid’?“

„Jasně,“ přitaká máma, hlas se jí plní slzami.

Je tak rozrušená, nejsem si jistá, jestli jí věřím. A pak mi to dojde. Sevře se mi žaludek. „Kde je Sam? Kdo řídil?“

Vidím, jak si rodiče vyměňují pohledy. „Ne,“ odpoví pomalu táta. „Tvůj bratr je právě na cestě zpět z kempování. Nemohli jsme se mu dovolat několik dní po nehodě, a když se nám to konečně podařilo, byl pořád ještě hodně daleko od civilizace. Snaží se vrátit, jak rychle to jenom jde.“

Projede mnou úleva a chci se zase dostat k otázkám ohledně auta a kdo řídil a co se přesně stalo, ale z chodby se ozve hlas, zpočátku tlumený. Je stále silnější a přibližuje se a já v něm rozeznávám hlas sestřičky Betiny.

„Říkala jsem vám, slečno, že na tomto oddělení nemáte co dělat. Nezajímá mě, pro jaký zpravodajský kanál pracujete, tohle je nemocnice a ona je *pacient* a už jsem zavolala ochranku, aby se o vás postarali.“

„Bude to jen pár minut,“ zaslechnu jiný ženský hlas. „Jen s jejími rodiči. Jen s jedním z jejích rodičů, nebo byste mi mohla novinky sdělit vy.“

„To v žádném případě,“ odvětí Betina.

„Lidé si ale dělají starosti. Chtějí vědět, jak se jí vede. Ten příběh, zajímají se o něj už lidi z celé země...“

Táta vyskočí ze židle a běží přes pokoj, takže už ta paní ne-

stačí dokončit větu. Máma mě stiskne za ruku, pak se postaví a přesune mezi mou postel a dveře, snaží se mě před někým nebo něčím uchránit, ale vůbec netuším proč.

„Kdo je to?“ ptám se. Opět se snažím narovnat do sedu, trochu nahrbím krk, abych viděla, bolest mě ale okamžitě přibije zpět. Snažím se ji rozdýchat, ale i to mě bolí.

„Nikdo,“ pronese máma přes rameno, jako bych sama neviděla a neslyšela, že tam skutečně někdo je.

Táta se postaví přímo mezi dveře a blokuje je svými širokými rameny. „Měla byste hned odejít,“ pronese s nacvičeným klidem, který se naučil díky svému povolání policisty. Alespoň tomu to vždycky připisuju.

Doléhá ke mně klapot bot z chodby a zvuky rádia.

„Strážníku, pane Jordane, prosím. Jen pár otázek,“ říká ta žena. Nebo slečna. Zní hodně mladá. A zoufalá. „Už se probudila, vidíte? Jaký je její stav? Mluví? Srozumitelně?“ Zaslechnu nějaké šustění pohybů, tlumené hlasy. Něco spadne na zem. A pak zase slyším její hlas, nyní z větší dálky, jako by ji někdo odváděl po chodbě pryč. „Víš, jaký zázrak...“

Dveře se zaklapnou, takže druhou polovinu otázky už neslyším. Rodiče se po sobě podívají, pak se obrátí ke mně, jejich pohledy prozrazují, že si dělají starosti, a je v nich ještě něco, co nedokážu určit.

V krku se mi dělá knedlík a do očí se mi opět derou slzy. Jsem zmatená. Připadám si, jako bych na obrazovce sledovala život, který patří někomu jinému, nebo jako by to byl zlý sen, nebo... Nedaří se mi zformulovat jasnou myšlenku, protože hned jak se o to pokusím, naplňuje mě jen ta hrozivě tíživá prázdnota.

„Prosím,“ zašeptám. „Řekněte mi, co se to se mnou děje.“

TŘI

Později. Nevím, jak moc. V pokoji je ticho a jsem sama.

Chvíli to trvá, než si oči přivyknou na tmou, když se probou-
zím, a pak potřebuju další chvílku, abych si vzpomněla, kde
jsem a proč tady jsem.

Nemocnice, nehoda, trauma...

V duchu si procházím ta slova. Snažím se jejich prostřednic-
tvím získat půdu pod nohama, tady a teď. Pořád mi ale nesedí,
jako by mi nepatřila. Chci se posadit, ale zastaví mě ostré bo-
lestivé bodnutí v hrudi. Zlomená žebra. Ta mi určitě patří. Ta
jsou skutečná až příliš.

Natáhnu se po tlačítku, které mi ukázala sestřička pro pří-
pad, že by bolest byla nesnesitelná, prsty ale zůstanou viset nad
ním, třesou se. Zavřu oči a čekám, až bolest odezní, snažím se
nadechovat jen opatrně a s bolestí se poprat. Nechci zase proží-
vat ten pocit otupělosti a omámení, když bolest nahrazují léky.
Vlastně snad ani nechci, aby ta bolest odezněla. Skoro jako
bych ji chtěla cítit, protože mi připomíná, že tohle všechno je
skutečné a něco se mi stalo. Něco, na co si nedokážu vzpome-
nout, o čem stále nevím všechno.

Neměla jsem příležitost pokládat další otázky, protože mi sestřička přinesla seznam věcí, které teď budu muset trénovat: pokusit se polknout vodu, udržet ji v žaludku, vstát z postele. Hýbat se. Chodit. Nejdřív jsem si myslela, že je to nějaká leg-race, protože z jejich úst to znělo, jako by toho po mně snad chtěla až moc, a rodiče se tvářili pěkně nervózně. Jako by dělat ty věci byla nějaká dřina.

Pak jsem se pokusila o první věc ze seznamu, vypít trochu vody. A pochopila jsem.

Pokud utrpíte nějaké zranění, z malých věcí se stávají velké. A ty velké věci jsou docela boj. Například když se snažíte polknout malinkatý doušek vody po odstranění dýchací trubice, kterou jste několik dní měli v hrdle. Nebo když zápolíte s náhlým návalem nevolnosti, který to ve vás vyvolá. Nebo když se pokoušíte spustit nohy na podlahu a věříte, že vás pořád budou schopné unést.

Tohle všechno jsem musela udělat a mí rodiče byli u toho a snažili se mě šeptem povzbudit. Když jsem polykala vodu a podařilo se mi ji udržet v žaludku, ulevilo se jim. Když jsem vstala z postele, postavila se na rozklepané nohy, a dokonce s jejich pomocí přešla těch pár krůčků až do koupelny, blahopřáli mi, jako bych právě protrhla cílovou pásku. Vzalo mi to veškerou energii. Víc, než bych si byla myslela, ale pořád mi opakovali, jak jsem silná, a tak jsem se jim snažila uvěřit, co to jenom šlo.

Tady a teď, osamocená a ve tmě, chci dokázat ještě víc. Říkám si, že jsem silná a že jsou tady věci, které se musím dozvědět. Přesvědčuju svůj mozek, že mě možná nemusí tolik před vším ochraňovat. Že je v pořádku, když si vzpomenu na podrobnos-

ti o tom, co se stalo. Že si na ně *nutně* musím vzpomenout, protože se právě necítím ve své kůži. Zavřu oči a soustředím se. Čekám na něco, cokoli, co se mi vrátí, ale v hlavě mám temno jako na nočním nebi. Procházím tu tmou, čekám ještě chvíli. Doufám, že zahlédnu nějaký záblesk obrazu jako padající hvězdu, ale vůbec nic. Ani malinké světýlko. Nikdy jsem se necítila tak osamoceně.

V tomhle jsem úplně sama. Sama ve svém vlastním já. Na druhé straně pokoje se rozhoupá balonek, který se dostal do průvanu vycházejícího z větrací šachty u stropu. Oči mi sklouznou po stůžce až dolů ke stolku, kde je pevně přivázaný. Stolek je plný kytic s drobnými vzkazy připevněnými kolíčky, v mezerách mezi vázami vykukují blahopřání. Přání brzkého uzdravení od lidí, kteří o tom, co se mi stalo, vědí daleko víc než já.

Tentokrát se zkusím pohnout jen pomalu, předpokládám, že se zamýšleným pohybem se ihned dostaví bolest. Povzbuzuju se, že to zvládnou, a bolest v hrudníku přijímám za svou. Bude mě teď provázet, ať se hnu kamkoli. Po chvíli sedím ve vzpřímené pozici. Taková maličkost, která je ovšem právě teď velkou věcí. Potom nohy přesunu k okraji postele, jak mi to ukazovala Betina, a opatrně je spouštím dolů, centimetr po centimetru, dokud se prsty nedotýkají podlahy. Když ucítím podlahu, jsem ráda za protiskluzové ponožky, které mi nazula na nohy. Ty už zachránily životů, mluvila o nich se smíchem. Ve světle dopadajícím z chodby se podlaha jeví nablýskaně kluzká a teď, když to musím zvládnout bez Betiny, myslím, že začínám chápat, o čem mluvila. Jsem nervózní.

Zkusím se opřít plnou vahou, nejdřív na jednu nohu, potom na druhou, a jakmile se obě nohy těsně dotýkají země

a pogumované polštářky se přilepí k podlaze, přesunu se přes okraj postele. Stojan s infuzí musí jít se mnou, takže si přehodím hadičky přes rameno, jak mi to Betina ukázala. Jednou rukou se přidržuju stojanu a druhou šátrám po posteli kvůli rovnováze. Takto se sunu ke konci postele, kde se budu muset na chvíli pustit, abych mohla přejít krátkou vzdálenost ke stolku s kyticemi, plyšáky, balonky a blahopřáními.

Na kraji postele se zhluboka nadechnu – jen tak, abych to nepřehnala –, pak se pustím a vykročím. Žebra a hrudní svaly se nesouhlasně ozývají, musí totiž vynaložit zvláštní úsilí, aby mi pomohly překonat tři krůčky ke stolku. Když se k němu dostanu, musím si na chvíli odpočinout, jsem na sebe ale hrdá.

Zvládla jsem to. A někde mezi těmi blahopřáními a květinami jistě najdu něco, co mi pomůže si vzpomenout. Kouknu na kytici zářivě růžových a bílých růží přímo přede mnou a sundám kartičku na plastové tyčince.

Drabá Olivie a Jordanovi,

myslíme na vás a modlíme se za brzké uzdravení. Dejte nám prosím vědět, pokud budete cokoli potřebovat. Bydlíme hned vedle.

S láskou

Carol a Roger

Usměju se. Abifadelovi. Vždycky to byli mí oblíbení sousedé, protože pro každého v naší ulici jsou něco jako babička s dědou. Všichni jejich jméno zkracují na pan a paní A. Kdykoli se v jejich okolí objeví nějaké děti, paní A. má vždy po ruce nějaké cukroví a milý žertík a pan A. zase každou neděli vaří jako

pro armádu nejrůznější blízkovýchodní jídla, která pak posílá všem sousedům v okolí. Rozhlédnu se kolem, napůl očekávám, že tady od nich najdu i něco k jídlu, a pak si vzpomenu, že jsem víc než týden byla napojená na dýchací přístroje. Asi to věděli a vsadím se, že se spíš snažili nakrmit mé rodiče.

Pohledem přejdu na další kytici. Tahle je obrovská, svázaná z nějakých veselých červených květin, jejichž název neznám. Vyjmu kartičku skrývající se mezi květy. Písmo je neúhledné a nepoznávám ho.

*Liv,
tvý oblíbený, až se probudíš.
Miluju tě*

Otočím kartičku, ale nevidím žádný podpis. Znovu se zadívám na červené květy a ta slova mi nejdou z mysli. Moje oblíbené? Vlastně si ani nejsem jistá, že bych nějakou oblíbenou květinu měla, tahle osoba si to ale myslí. Z květin mi pohled sklouzne zpátky na přáníčko a pak zase na kytici, doufám, že probleskne nějaká vzpomínka. To *Miluju tě* mi napovídá, že bych vědět měla, ale nic. Ještě jednou se podívám na květiny, opatrně položím kartičku na původní místo a rozhodnu se, že se k ní vrátím později.

Přesunu se k další kytici, tohle aranžmá přinesla Betina dnes večer. Je to velká namíchaná kytice, ke které jsou připevněné zářivě barevné balonky a neotevřená obálka. Rty jí naznačím poděkování, že mně přenechala to privilegium, otevřít si ji sama, až se probudím. Uvnitř v obálce není přáníčko, ale kartička na poznámky, na které jsou v horní části vytištěna písme-

na naší místní televizní stanici. Když ji vytahuju a začínám číst, bodne mě mezi žebry, jak moc se nadechuju.

Drabá Olivie,

všichni tady v KBSY jsme opravdu rádi, že ses probudila – stejně jako spousta dalších lidí po celé zemi! Od chvíle, kdy se tvůj příběh dostal na veřejnost, ho sledují s velkým zájmem a blahopřání se jenom sypou. Myslím, že bys měla vědět, kolik lidí by se rádo dozvědělo něco o tom, jaký děláš pokrok v léčbě, takže jsem z nich udělala jeden balík a brzy ti ho pošlu.

Zatím ti všichni přejeme brzké uzdravení. Doufám, že až budeš v pořádku, pomůžeš mi a sdělíš svůj neskutečný příběh všem těm lidem, kteří si o tebe dělají neuvěřitelnou starost a po celou dobu ho sledovali. Už jsem mluvila s Mattem a Walkerem, že s vámi třemi uděláme rozhovor, a zdálo se být pro, takže mě prosím zkontaktuj, jakmile ti bude líp.

S pozdravem

Dana Whitmoreová

KBSY6

Action News

Zírám na kartičku. Na úhledně vykreslené smyčky a její obsah a telefonní číslo vepsané na konci. A pak si ji přečtu znovu, jednou, dvakrát, třikrát, snažím se pochopit význam těch slov a někam si zařadit ta jména, nedokážu si je ale s nikým spojit. Od chvíle, kdy se můj příběh dostal na veřejnost? Lidé po celé zemi? Matt a Walker?

Žaludek mi sevře mrazivý pocit strachu a udělá se mi slabo.

Je mi špatně, připadám si ztracená a chce se mi brečet, proto-

že zjevně celý svět už ví, co se mi stalo, jen já nemám ani ponětí. Proč mi naši neřekli všechno? Co to je, co ještě nevím? Před čím mě chrání?

Když vracím přáníčko zpátky na stůl, mou pozornost zaujme něco jiného. K hnědé kožené brašně odložené na konci stolu je to jen pár kroků, takže jsem opravdu ráda, že ji tady vidím, a bez rozmyšlení se sunu až k ní. V hrudi se roztočí spirála bolesti, a když se konečně dostanu k brašně s foťákem, přinutím se na chvíli se zklidnit a dýchám, dokud bolest neustoupí dostatečně, abych ji mohla otevřít. Když spatřím svůj foťák, jak si v ní bezpečně a nepoškozený hoví, do očí se mi z ničeho nic derou slzy. Jednou rukou se podepřu, po tvářích se mi mezitím řinou kapky a já si uvědomím, že při pohledu na věc, kterou poznávám a vím, že mi patří, se mi ulevilo. Když mi řekli o té nehodě, na foťák jsem ani nepomyslela, ale vidět ho mě naplňuje pocitem úlevy, že se mnou nebyl v tom autě. V duchu poděkuju tátovi s mámou, ať už to byl kterýkoli z nich, koho napadlo mi ho sem přinést.

Natáhnu se, že ho vyndám z pouzdra, jen abych si vyzkoušela ten známý tíživý pocit v ruce, mou pozornost však zaměstná nějaký odlesk pohybu. Je to zrcadlo, hned za dveřmi do koupelny. Zrcadlo, na které jsem docela zapomněla, až do této chvíle. Předtím, když mi Betina pomáhala do koupelny, všimla jsem si, že tady je, bylo za jejími zády. Dokonce jsem si říkala, jestli se záměrně postavila před něj, abych nemohla vidět něco, na co ještě nejsem připravená.

Část mého já ji chtělo požádat, jestli bych se na sebe nemohla podívat, nepřišlo mi to ale vhodné, jako by tady nebyly daleko důležitější věci, které mi dělaly starosti. Navíc jsem si nebyla jis-

tá, jestli bych zvládla ten pohled, takže jsem raději mlčela. Slíbila jsem si, že se podívám později, až všichni odejdou a budu sama.

A teď přišla ta chvíle.

Mám strach, ale nezbyvá mi jiná možnost než se podívat. Opatrně se nadechnu a po krůčcích se vydám ke koupelně, jdu, dokud nevidím, že z něj na mě někdo kouká.

Zalapám po dechu. Zrcadlo mě vůbec nešetří.

I přes tlumené světlo v pokoji mi chladný a nelítostný čtverec skla naservíruje realitu, na kterou vůbec nejsem připravená.

Moje tvář je pohmožděná, samá modřina v odstínech od temně fialové po žlutavě zelenou, která vůbec nepůsobí zdravě. Rty mám rozpraskané a suché, ústa jsou v koutcích natržená. Někdo mi spletl vlasy do copu, což v určité chvíli mohlo vypadat hezky, ale teď už jsou nemyté hnědé prameny příliš rozčuchané, aby se to dalo poznat. Zvednu ruce, přejeďu jimi po vlasech a narazím na vyholené místo, krátké vlásky se na něm tlačí přes hroty stehů tvářící se nepřátelsky a cize. Podívám se sama sobě do očí, snažím se zahlédnout něco povědomého, ale zpátky se mi vrací jen vodnatý a oteklý pohled, je o celé roky starší, než by měl být.

Holka v zrcadle zamrká, když mrkám já. Položí si ruku na tvář, když to udělám i já. Dokonce zavrtí hlavou ve stejné chvíli jako já.

Já tu holku v zrcadle ale nepoznávám. Vůbec ji nepoznávám.

ČTYŘI

Když se opět probudím, je už světlo. Ležím na zádech, zírám na obložení na stropě a procházím si seznam slov, se kterými jsem se probudila do nové reality. *Nehoda, kóma, trauma...*

Teď, když už jsem viděla, jak vypadám, přidávám i *rozlámaná, pohmožděná... a někdo cizí.*

Někdo opatrně zaklepe na dveře, a když se otočím tím směrem, spatřím novou tvář. Objeví se holka ve světle růžovém úboru, vypadá ještě mladší než Betina.

„Jseš vzhůru,“ směje se doširoka. Nese s sebou kytici.

Přesunu se do sedu, bolest mezi žebry mě ale na chvíli zastaví. Zamračím se.

„Ale ne,“ řekne a věci odloží na stolek vedle mojí postele, „počkej, pomůžu ti.“ Popadne ovladač postele a stiskne tlačítko, kterým zvedne záhlaví. Překonávám bolest, jak mě postupně sklápí do sedu.

„Je to takhle v pořádku?“ optá se.

Kouknu na ni a na vteřinku zaváhám, jestli jí říct, že se mnou v pořádku není vůbec nic, ale její úsměv je tak milý, že nakonec jenom přikývnu.

„Díky.“

„Jasně,“ odpoví. „Já jsem Lauren.“

„Jste denní sestřička?“

„Jednoho dne snad ano. Právě teď tady ale pracuju jako dobrovolnice.“ Pak se zase usměje. Ukáže směrem ke květinám. „Tyhle ti přišly dnes ráno. Jsou překrásný, vid’?“

Kouknu na slunečnice ve váze ze zavařovací sklenice. „To fakt jsou.“ V krku mě dnes už tolik nebolí, ale nemám příliš náladu na zdvořilostní konverzace.

Chvíli je ticho.

„Mimochodem, je tady tvá máma. Mluví na chodbě se sestřičkou, ale měla by se tady co nevidět objevit.“

„Díky,“ odpovím a doufám, že už je to vše a odejde. Chvíli ale jen tak váhá, skoro jako by se styděla. „Já, no, chtěla jsem říct, že je opravdu neuvěřitelný, jak moc jseš silná. Chci říct, viděla jsem, co se stalo, a bylo to...“

„Byla jste tam?“ Najednou cítím potřebu s ní mluvit. Vypadá překvapeně. „Ach. Ne, chci říct, viděla jsem to video...“

„Dobrý ráno, miláčku,“ pronáší zpěvavým hlasem máma, která právě vchází do dveří. Přejde k posteli a políbí mě na čelo, a než mám možnost se Lauren zeptat, o jakém videu to mluví, zmizí ve dveřích.

Podívám se na mámu. „Ta moje nehoda je na nějakým videu?“

Úsměv se jí vytratí z tváře, a než odpoví, zamrká. „To není něco, co...“ Zarazí se, oči přišpendlené k oknu.

„No, to si ze mě snad dělají srandu.“

Něco tam venku ji zaujalo. Přejde k oknu, a ať už tam vidí cokoli, pevně semkne rty a vydechne, pak vytáhne telefon a prstem přejede po obrazovce.

„Bruci?“ pronese téměř ihned. „Ta žena je zase tady, parkuje venku s dodávkou a štábem.“ Odmlčí se. „Ne. Neviděla jsem ji přicházet.“ Podívá se na mě. „Liv, zlatíčko? Přišel za tebou dnes ráno někdo, kdo by s tebou chtěl mluvit?“

Zavrtím hlavou.

„Ne,“ odvětví do telefonu. „Dobře. Díky. Miluju tě.“ Zavěsí.

„Kdo je tam venku?“ Trochu se napnu, abych jí viděla přes rameno. Zajímalo by mě, jestli je to ta samá reportérka jako včera. Dana Whitmoreová, že by?

„Nikdo. Právě teď není potřeba, aby sis dělala starosti,“ odpoví máma. „Táta se o to postará.“ Otočí se a zase vyhlédne z okna, pak zatáhne žaluzie. Nezůstane ani skulinka.

Potom se obrátí na mě, tvář vyhladí do úsměvu a přejde zpátky k mé posteli. „Omlouvám se,“ řekne. „Takhle jsem sem nechtěla přijít. Začneme znovu.“ Zhluboka se nadechne, pak pomalu vypouští vzduch. Něžně mi přeje po čele. „Jak se cítíš?“

Kouknu na mámu. Opravdu se na ni zadívám, poprvé od chvíle, kdy jsem se probrala. Má na sobě nátělník a šortky v kha-ki barvě, její standardní uniforma, když má ve škole prázdniny. Vypadá unaveně. Pod očima jí visí pytle a v koutcích přibýly vrásky, tolik jsem jich na ní ještě neviděla. Zachvátí mě náhlý pocit viny, když mi dojde, že se od té nehody pravděpodobně pořádně nevyspala, a to stačí, abych veškeré otázky odložila na později. Spokojí se s jednoduchou odpovědí.

„Líp,“ řeknu. Částečně je to pravda.

Rozzáří se. „Sestřička říkala, že jsi zvládla noc bez léků na bolest. To je dobrý znamení. Ta žebra už tě asi tolik nebolí, vidíš? To je úžasnej pokrok, zlatíčko.“ Koukne se na slunečnice odložené na nočním stolku, pak na protější policičku.

„Och, páni, koukni na to!“ zvolá. „Ty jsou prostě překrásný!“ Dojde k nim a prohlídí si obrovskou kytici od KBSY, opatrně naklání květ po květu. Ví, co hledá. „Žádný přáníčko? To je zvláštní. Kdo by posílal tak krásný aranžmá a nenechal by aspoň drobný vzkaz? Nebo se možná ztratil? Možná by to šlo zjistit v květinářství.“

Je nervózní. Takhle přesně se máma chová, když je nervózní. Prostě pořád mluví a mluví. A právě teď si možná myslí, že když se bude bavit o květinách, nebude jí klást žádné další otázky ohledně přenosové dodávky před budovou, ohledně videa nebo jiných věcí.

Vzpomenu si na kartičku, kterou jsem včera večer ukryla v bezpečí pod polštářem, a jen tak tak že to nezmíním nahlas. Z nějakého důvodu se ale zarazím. „Nevím,“ odpovím raději.

Znovu se rozhlédne po květinách a pak se podívá zpátky na mě. „Každopádně. Mám pro tebe překvapení, jestli budeš mít náladu.“

Nejsem si jistá, jestli mám právě teď náladu na nějaká překvapení, ale nasadila úsměv tak plný naděje, že ji nechci ranit. „Copak to je?“

„Ne co, ale kdo. Doktorka Tateová říkala, že teď, když je tvůj stav stabilizovaný, je to v pořádku. Že by pro tebe možná i bylo dobrý, kdybys měla nějakou návštěvu.“

„Je tady Sam?“ Myšlenka, že bych se mohla vidět s bráchou, mi vlastně i zvedá náladu. Určitě by mě rozveselil nějakými vtipky. Cítila bych se normálně. Určitě by mi prozradil, co se stalo, kdyby nás nechali o samotě.

Máma skloní hlavu a usměje se, jako by ji to překvapilo. „Ne, domů dorazí až zítra. Vrací se ze základního tábora, byl v ho-

rách, pamatuješ?“ Ozve se melodie jejího telefonu, shlédne na displej a rychle vytuká odpověď.

„Ach, skvělý,“ řekne. „To je Paige. Právě dorazila, kdybys ji chtěla vidět.“ Zarazí se. Její čelo se zamračí. „Promiň. Měla jsem se tě nejdřív zeptat. Je to v pořádku?“

„Jasně!“ Vsedě se napřímím a vyhlížím směrem k chodbě, téměř se mi daří ignorovat bolest, kterou mi pohyb způsobuje. „Ano! Ano, chci ji vidět. Je tady i Jules?“

Máma se zase zamračí. „Ne, vy dvě jste se ne...“ Kousne se do rtu. „Je tady jenom Paige. Chudinka se o tebe tolik bála, ale nechtěla jsem, aby tě viděla. Ne dřív, než se probereš. Skočím pro ni.“

Zmizí ve dveřích a já tady zůstanu sedět, přemýšlím, co se mi snažila říct o Jules a proč asi nedorazila s Paige. O pár chvil později se po chodbě blíží kroky a hlas, který poznávám. Patří Paige. „Snad bude všechno v pořádku, paní Jordanová. Také jsem si myslela, že ho bude chtít vidět.“

„Nemusím chodit dovnitř, kdyby toho na ni bylo příliš,“ ozve se mužský hlas.

Kroky se zastaví přede dveřmi.

„To je v pořádku, zlato,“ odpoví máma. „Jen jsi mě překvapil, to je celý. Jsem si jistá, že vás oba moc ráda uvidí.“ V tu chvíli ztiší hlas, takže jen slyším, že něco šeptá, ale nedokážu rozluštit jednotlivá slova. Namáhám se, abych něco zaslechla, a snažím se zjistit, koho Paige přivedla s sebou, najednou cítím nával úzkosti. Tohle se děje pořád dokola. Všichni dělají a říkají věci rychleji, než je stíhám chápat, a pořád si připadám, že pokulhávám kdesi pár kroků za nimi, a skoro se mi z toho chce brečet. Ale musím se ovládnout, protože právě v tu chvíli vcházejí dovnitř.

Na okamžik se rozhostí ticho.

A pak dokonce zaslechnu, jak se nadechují, slyším dech Paige a toho kluka, který zůstává stát mezi dveřmi.

„To je v pořádku,“ zaslechnu mámu. „Je na tom dobře. Pojd’ dovnitř.“

Jediné, co můžu dělat, je zírat, protože ta holka, která vstoupí do pokoje, vypadá jako Paige, ale současně to není ona.

Je vyšší a má ženské křivky, světlé blond vlasy, které jsou rovné místo toho, aby byly vlnité, zářivě bílé zuby bez rovnátek, její obočí se klene nad očima zvýrazněnými make-upem. Přijde mi, že je ho trochu moc na to, kolik má Paige dovoleno.

Jakmile se setkáme pohledem, na tváře jí vytrysknou slzy a hned stojí u mé postele, bere mě za ruku. „Panebože, Liv,“ říká, „jseš v pořádku.“

Nevím co říct. Jen si ji prohlížím, snažím se porovnat své vzpomínky s touhle verzí Paige. Změří si mě pohledem, jako by dělala to samé, v paměti mi proběhne výjev, který jsem včera večer zahlédla v odrazu zrcadla. Jestli ji můj vzhled vyděsil stejně jako mě, pak to na sobě vůbec nedává znát.

Stiskne mi ruce. „Jseš hotovej zázrak,“ říká a dívá se mi přímo do očí. Roztéká se jí řasenka a potáhne, pak si jemně utře nos. „Promiň. Víím, že bych neměla brečet. Ale byla jsem úplně mimo. Tolik jsem se bála. Nevím, co bych dělala, kdyby... kdyby...“ Zavrtí hlavou a zase si otře nos. Narovná se. „V každém případě tě šíleně miluju a jsem opravdu ráda, že jsi naživu, jasný, a...“

Odmlčí se, je ticho a je mi jasné, že bych měla něco odpovědět. Musím jí něco říct.

„Taky tě mám moc ráda,“ odpovím měkce.

Tohle Paige do tváře nažene novou dávku slz, utře si je, skloní se a opatrně mě obejmě. Přes rameno vidím, že se slzami bojuje i máma, a ten kluk pořád stojí mezi dveřmi, jako by se bál vejít dovnitř, a já mu to vlastně nemám za zlé vzhledem k tomu, co všechno se tady děje.

Naše pohledy se setkají a on sklouzne očima na podlahu.

Paige mě pustí ze sevření a já se na ni podívám. „Kde je Jules?“

Nechápavě na mě koukne. „Nevím. My se ne... Ona ne...“

Pohledem hledá mámu, aby jí pomohla, ale do pokoje v tu chvíli vstoupí sestřička, kterou neznám. „Paní Jordanová?“

„Ano?“

„Doktorka Tateová by s vámi ráda mluvila, jestli vám to teď vyhovuje.“

„Ach. Já...“ Máma se na mě podívá. „Nebude ti vadit, když na chvíli odejdu, zlatíčko?“

Paige se na mě usměje. „Budeme jí dělat společnost.“

„V pořádku?“ zeptá se máma znovu.

Přikývnu.

„Snad to nebude dlouho trvat,“ dodá. A pak se otočí a vyjde za sestřičkou zpátky na chodbu. Když přijde ke klukovi, položí mu ruku na rameno. „Je to dobrý,“ řekne a ruka jí sklouzne dolů, jak okolo něj prochází do chodby.

Zdá se, že na tuhle chvíli čekal, takže vykročí směrem do místnosti. Je vysoký a má sportovní postavu, oblečený je ve pohodlných kalhotách a tričku. Sluší mu to. Jednu ruku má v dlaze, druhá je zavázaná. Pod okem má stejné modřiny, jako jsem včera zahlédla v zrcadle.

Všímám si, že mě Paige pozoruje, zatímco si zoufale snažím poskládat dohromady kousky skládačky.